

Ο δρόμος Κασταμονίτσας - Οροπεδίου Λασιθίου

Αντιμετωπίζεται σαν έργο τρίτης προτεραιότητας

Κύριε Διευθυντά,

Πριν από λίγο καιρό με επιστολή μου στον τύπο είχα αναφερθεί στην κακή κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο δρόμος προς το Οροπέδιο Λασιθίου μέσω του αυχένος της Αμπέλου και στα προβλήματα που δημιουργούνται στην συγκοινωνία. Το δημοσίευμα όμως αυτό, οι διαμαρτυρίες και άλλων συμπατριωτών μου για το ίδιο θέμα, αλλά και οι πάντα ελλοχεύοντες κίνδυνοι που απειλούν τους πολυπληθείς την εποχή αυτή Έλληνες και ξένους επισκέπτες του Οροπεδίου δεν φαίνεται να συγκίνησαν τους αρμοδίους και έτσι η κατάσταση του δρόμου αυτού εξακολουθεί πάντα να παραμένει επικίνδυνα κακή. Τώρα, εάν μέχρι σήμερα δεν θρηγήσαμε θύματα, αυτό μόνο σε θαύμα της γειτόνισσας του δρόμου Καρδιώτισσας, φρουρού και προστάτιδας του Οροπεδίου, μπορεί να αποδοθεί.

Και σήμερα θα ήθελα να αναφερθώ στο πάντα ανοικτό θέμα της συγκοινωνίας με την γενέτειρα του Δία, περιγράφοντας την κατάσταση που επικρατεί στον άλλο δρόμο Κασταμονίτσα - Οροπέδιο Λασιθίου μέσω Σελιού της Χορτασσάς ή του Τσούλη το μνήμα. Από τα Μινωικά χρόνια ο δρόμος αυτός που ενώνει την Λύττο με το Δικταίον Άντρον, ήτο η σημαντικότερη από κάθε άποψη οδός προσπέλασης στο Οροπέδιο, είχε δε και το πλεονέκτημα, σε περίπτωση μεγάλης χιονιάς, να παραμένει ανοικτή ή, εάν έκλεινε, να ανοίγει πιο γρήγορα από τις άλλες.

Την βελτίωση της βατότητας του σημαντικού αυτού δρόμου είχε περιλάβει η Κρητική Πολιτεία, το υποδειγματικό εκείνο κράτος, στο πρώτο του πρόγραμμα εκτέλεσης Δημοσίων Έργων. Εντυπωσιάζουν και σήμερα τα λείψανα ενός τεχνικού έργου που εκτελέστηκε πριν από ένα σχεδόν αιώνα, για την ποιότητα και την αρτιότητά του.

Το έτος 1964 αποφασίστηκε η διάνοιξη αμαξιτού δρόμου στην ίδια περίπου διαδρομή και το έργο ανατέθηκε στην τότε υφισταμένη ΜΟΜΑ. Οι σχετικές εργασίες ξεκίνησαν ταυτόχρονα από την Κασταμονίτσα και από το Οροπέδιο Λασιθίου και προχώρησαν αρκετά. Το εντός Νομού Λασιθίου τμήμα διανοίχθηκε εξ ολοκλήρου, ενώ εκείνο του Νομού Ηρακλείου

Του κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΡΑΒΑΛΑΚΗ**

κατά ένα πολύ μεγάλο ποσοστό. Ξαφνικά το έργο άρχισε να κάνει "κοιλιά". Οι πιστώσεις άρχισαν να μειώνονται (το έτος 1987 είχαν διατεθεί για το έργο 50.000 δρχ.!!) και στην πράξη το έργο εγκαταλείφθηκε. Έτσι σημαντικά ποσά (ίσως εκατοντάδες εκατομμύρια) που δαπανήθηκαν μέχρι σήμερα παραμένουν αναξιοποίητα, αφού κυριολεκτικά πετάχθηκαν πάω στα βουνά.

Είναι κρίμα χρήματα του ελληνικού λαού που επενδύθηκαν για να βοηθηθεί μια φτωχή ορεινή και προβληματική περιοχή, όπως είναι το Οροπέδιο Λασιθίου, να παραμένουν χρόνια τώρα αναξιοποίητα χωρίς το θέμα να φαίνεται να απασχολεί κανένα. Ρωτώ τον κάθε αρμόδιο: Θα έκανε μια σημαντική επένδυση στην επιχείρησή του, θα άφηνε τα χρήματα αυτά τριάντα χρόνια ανεκμετάλλευτα; Ασφαλώς όχι βέβαια. Φαίνεται όμως πως για το δημόσιο χρήμα άλλα ισχύουν.

Δεν γνωρίζω τι θα μπορούσε να καταλογίσει κανείς στους κατά καιρούς αρμοδίους, η αδιαφορία τους όμως δεν αμφισβητείται. Αδιαφορία όμως απ' εδώ, αδιαφορία απ' εκεί δημιουργήσαμε μια τέτοια κατάσταση στην ύπαιθρο η οποία εξωθεί τους κατοίκους της να εγκαταλείπουν τις εστίες τους, τις παραγωγικές των εργασίες

και να συγκεντρώνονται στα μεγάλα αστικά κέντρα με όλα τα κακά επακόλουθα.

Πριν από 4-5 χρόνια σε κάποια επίσκεψή μου στην κουλάδα της Χορτασσάς είδα κάποιο συνεργείο να εργάζεται εκεί. Πιστεύοντας πως επί τέλους ξανάρχισε το έργο ρώτησα τον επι κεφαλής σχετικά. Και εκείνος μου απάντησε: "Εμείς εδώ κάνουμε συντήρηση του τμήματος που είναι στον Νομό μας. Από την άλλη μεριά δεν ξέρουμε τι γίνεται!". Απίστευτο και όμως αληθινό. Η διάνοιξη ενός δρόμου δεν αντιμετωπίζεται σαν ενιαίο έργο με συγκεκριμένη λειτουργικότητα, αλλά σαν δύο ξεχωριστά αντικείμενα χωρίς οργανική σύνδεση μεταξύ τους.

Να επαναλάβω και για τον δρόμο αυτό, ότι έγραψα και για τον άλλο, εκείνον της Αμπέλου, ότι δηλαδή επειδή εξυπηρετούν σχεδόν αποκλειστικά μια Επαρχία ενός άλλου Νομού αντιμετωπίζονται από τις αρμόδιες Υπηρεσίες του Ηρακλείου σαν έργα δεύτερης ή τρίτης προτεραιότητας; Λες και η Επαρχία Λασιθίου ανήκει σε άλλη επικράτεια, ενώ είναι γνωστό ότι όλες οι συναλλαγές και οικονομικές δραστηριότητές της με το Ηράκλειο γίνονται.

Τώρα σε ότι αφορά την προοπτική και το μέλλον του δρόμου αυτού αρχίζει να φαίνεται κάποιο φως στο βάθος

του τούνελ, κατά την έκφραση του συρμού.

Συγκεκριμένα ο κ. Υπουργός Εθνικής Αμύνης κατά τα πρόσφατα εγκαίρως της επιχειρησιακής λειτουργίας του Αεροδρομίου Καστελλίου, δεσμεύθηκε ότι θα υπάρξουν αντισταθμιστικά οφέλη για την περιοχή, μεταξύ των οποίων ανέφερε και την κατασκευή δρόμων. Εάν λοιπόν στον αόριστο αυτό όρο περιλαμβάνεται και ο από τριακονταπενταετία σχεδόν κατασκευαζόμενος και μη αποπερατούμενος (άλλο γεφύρι της Άρτας και τούτος) το φωτάκι δικαιολογείται. Αν όμως δεν περιλαμβάνεται, τότε καλό είναι το γεγονός να θεθεί υπόψη του κ. Υπουργού.

Σημειώνω πως όταν παλαιότερα οι Οροπεδιώτες εξέφρασαν την έκπληξη των πως ένα μακροχρόνιο αίτημα που το θεωρούσαν απραγματοποίητο όνειρο, άρχισε τόσο εύκολα να γίνεται πραγματικότητα, τους ελέχθη ότι και μεν λαμβάνονται υπόψη και οι ανάγκες του Οροπεδίου αλλά παράλληλα εξυπηρετούνται και εκείνες του Αεροδρομίου.

Παραφράζοντας λοιπόν τον γνωστό Αγαθάγγελο (ο οποίος βέβαια δεν προβλέπει τίποτε για τον δρόμο αυτόν) πρέπει να δεχθούμε ότι "στρατιωτικές Υπηρεσίες (ΜΟΜΑ) ήρξαντο, στρατιωτικοί λόγοι πληρώσει θέλει την από Τσούλη μνήμα δίοδον του Οροπεδίου". Γένοιτο.

I. M. ΚΑΡΑΒΑΛΑΚΗΣ